

Arrest

nr. 87 083 van 7 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 mei 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 23 april 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 juni 2012.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt ambtshalve de laattijdigheid van het beroep tot nietigverklaring vast.

Artikel 39/57, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt dat het beroep dat is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet, bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet worden ingediend binnen een termijn van vijftien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.

De termijn van vijftien dagen, bepaald in artikel 39/57 van de vreemdelingenwet, is van openbare orde en moet strikt worden toegepast.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij zich op het ogenblik van de kennisgeving van de bestreden beslissing in het repatriëringscentrum RC127bis te Steenokkerzeel bevond en derhalve in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt bovendien uitdrukkelijk aangegeven dat de termijn voor het instellen van een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vijftien dagen bedraagt.

De bestreden beslissing werd ter kennis gebracht aan de verzoekende partij op 23 april 2012. Derhalve is 8 mei 2012 de uiterste datum waarop de verzoekende partij een verzoekschrift tot nietigverklaring kon indienen. Er moet dus worden vastgesteld dat het op 14 mei 2012 ingediende beroep laattijdig is (RvS 25 mei 2005, nr. 144 929; J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid), in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nr. 416). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch ten gronde behandelen (RvS 18 juni 2004, nr. 132 671).

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld: “*Het verzoekschrift komt onontvankelijk voor wegens laattijdigheid.*” Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

De verzoekende partij stelt in haar verzoek tot horen van 28 juni 2012 slechts dat zij niet akkoord is en voert hiermee dan ook geen tegenbewijs aan waaruit overmacht zou kunnen blijken. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass., 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid) in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

Ter terechtzitting van 9 augustus 2012, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 18 juni 2012 opgenomen grond, stelt zij dat het beroep niet laattijdig is, want dat zij geen brief tot voortzetting van de Raad heeft ontvangen, terwijl dit wel in andere dossiers gebeurt, hetgeen een discriminatie uitmaakt, en dat wanneer geen brief wordt gestuurd, de termijn van acht dagen niet begint te lopen. Zij verwijst tevens naar artikel 39/82, § 6 van de vreemdelingenwet waarin sprake is van een vermoeden van afstand van geding, terwijl in de beschikking naar laattijdigheid wordt verwezen, zodat deze hervormd dient te worden.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met dit betoog lijkt uit te gaan van het gegeven dat haar bij de betekening van het arrest in de procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid een verzoek tot voortzetting diende gestuurd te worden, hetgeen niet gebeurd is, zodat zij meent dat zij de termijn van acht dagen niet overschreden heeft en er van laattijdigheid geen sprake kan zijn. In dit kader dient echter erop gewezen te worden dat *in casu* na het afwijzen van de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid de voortzetting van de procedure overeenkomstig artikel 39, § 2 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet aan de orde was, gezien de verzoekende partij bij uiterst dringend noodzakelijkheid slechts een vordering tot schorsing heeft ingediend en niet reeds tegelijk een beroep tot nietigverklaring. Het indienen van het beroep tot nietigverklaring diende dan ook in een afzonderlijk verzoekschrift ingediend te worden, zoals de verzoekende partij *in casu* ook gedaan heeft, en dit

overeenkomstig de in artikel 39/57, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalde termijn van 15 dagen. De laattijdigheid waarvan sprake in de beschikking van 18 juni 2012 betreft dan ook niet het laattijdig indienen van enig verzoek tot voortzetting, zoals de verzoekende partij ter terechtzitting verkeerdelijk lijkt aan te nemen, maar het laattijdig indienen van het verzoekschrift tot nietigverklaring. Ook de verwijzing naar de in artikel 39/82, § 6 van de vreemdelingenwet vervatte sanctie is, gelet op hetgeen hoger werd gesteld, niet aan de orde. Enige discriminatie kan niet worden vastgesteld. Het betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting is dan ook niet ter zake dienend en met dit betoog wordt zodoende geen overmacht aangetoond.

Het beroep is bijgevolg laattijdig ingesteld. Ambtshalve wordt vastgesteld dat het beroep tot nietigverklaring niet ontvankelijk is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven september tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN